

Voitolla uuteen vuoteen

On maanantai. Menemme lapsuudenystävän kanssa pelaamaan sulkapalloa. Olemme pelanneet pallopelejä yhdessä jo pienestä. Ystävä on kuitenkin minua lahjakkaampi, enkä muista, että olisin voittanut häntä koskaan missään lajissa.

Kävelen sisään keskukseen ja vaihdan pelikuteet. Katson kelloa. Huomaan olevani kerrankin ajoissa ja jään odottelemaan aulaan. Kun lahjakkuus viimein saapuu, hän hämmästelee, että olen jo paikalla. Kyselen ystävältä hänen työasioistaan ja parisuhteestaan. Huomaan olevani taas pinnalla, kun kykenen ensisijaisesti olemaan kiinnostunut toisen murheista.

Aloitamme pelin ja jalkani tuntuvat kevyiltä, aivan kuin ne olisivat aavistuksen ilmassa. Voitan heti alkuun useita palloja ja pääsen reiluun johtoon. Ystävä vie kuitenkin lopulta ensimmäisen erän, kuten aina. Toinen erä on yhtä tiukka, mutta se kääntyy lopulta minulle ja peli jää viimeiseen ratkaisevaan erään. Tiukan väännön päätteeksi sekin päättyy lopulta tasatilanteeseen ja ratkaisuun vaadittaisiin kahden pisteen ero. En jännitä, en pelkää, enkä yritä liikaa. Isken vain tyynesti tuttuun varmaan tyyliini, mutta ehkä keskittyneemmin kuin koskaan. Ystäväni lyö viimeisen ottelupallon leveäksi. Voitan hänet ensimmäistä kertaa elämässäni ja se tuntuu epätodellisen hyvältä. Tästä taitaa tulla hyvä vuosi, totean ystävälleni, joka roikottaa huilipenkillä päätään tappion kärsineenä. Olit parempi, hän tunnustaa.

Suuntaamme suihkun jälkeen syömään läheiseen ravintolaan. Tilaamme ruoat ja siirrymme puhumaan ihmissuhteista. Kerron ystäväälle kaiken viime aikoina tapahtuneen. Hänelle uskallan olla rehellinen, koska hän on luvannut tukea minua ratkaisuihin, mitä ikinä ne olisivatkaan.

Ystävä kuuntelee hiljaa koko tarinan, nostaa katsettaan ja tuumaa, että ymmärrettävää. Hetken päästä hän kuitenkin kysyy, että olenko nyt aivan varma. Yritit niin pitkään eroon jostain, jonka olet nyt valmis ottamaan takaisin, hän pohtii.

Huomaan vielä viikonkin jälkeen kumppanin synnyttämän lämmön tunteen rinnassani. Siihen ei pääse enää sekoittumaan pelkoa, turhautumista, katkeruutta, mustasukkaisuutta tai muita myrkyllisiä tunteita. Kuona tuntuu viimein kuoriutuneen ja ydin löytyneen. Ydin, jossa on sykkii lämpö, rauha ja rakkaus. Rakkaus elämää, itseä ja toista kohtaan.

Mietin kuinka se järjetön painajainen, jossa elin, olisi viimeinkin ohitse. Huomaan kliseisesti, että on ensin menetettävä ja saatava se takaisin, jotta oppii ymmärtämään asioiden todellisen arvon. Olen oppinut nyt sen, kuinka mikään ei ole niin tärkeää, kuin ehjä perhe ja rakkaudellinen parisuhde. Ilman niitä ei ole mitään. On vain tyhjyyttä ja merkityksettömyyttä. On vain korvaavia toimia, joilla yrittää tuoda elämäänsä mielekkyyttä, ja joilla yrittää saada sen näyttämään arvokkaalta.